

λῆνες ὠνόμαζον μετεωρίαν, ἣν ὁ Alexandre ἐξηγεῖ πράγματι distraction, oubli inconcevable, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἄρα καὶ ὁ distrait μετέωρος, καθὼς ὁ αὐτὸς λεξικογράφος ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην πρὸς τοὺς τᾶλλους του, λέγων ὅτι (πρὸς ταῖς ἄλλαις σημασίαις) ἔχει καὶ τὴν τοῦ distrait, hébété

Τὸ γελοιωδέστερον εἶνε, ὅτι ἐκ τοῦ ἀφηρημένος ἐπλάσθη σήμερον ἐν Ἀθήναις καὶ λέξις ἀφηρημενάδα (ἴσον τοῦ μετεωρία) οἰονεῖ ἐκ τοῦ ὠργισμένος ὠργισμενάδα, πεινασμένος πεινασμενάδα, καὶ οὕτω πάγει λέγοντας.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἐξ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, πᾶν μέσον ὅπερ μακρόβιον ἐν ὑγείᾳ τὸν ἄνθρωπον ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ, τοῦτο ἐκθύμως διηρευνᾷτο. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως καὶ ἐν βαθεῖ γήρατι ὦν, τὸ ζῆν ποθεῖ, ἐκτός ἂν περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ βίου φιλοσοφῇ.

Πολλοὶ πλεῖστα ὅσα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔγραψαν, ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν κατέληξαν ἀποτέλεσμα, διότι τὸ πολὺτιμον τῆς μακροβιότητος φάρμακον εἰς ἄλλων χεῖρας κρατεῖται. Τὰ ἔτη τῆς ζωῆς εἰσιν ἄοριστα.

Ὁ Γασπάρ ὅμως ἐρευνήσας τὴν ἐπὶ τῆς διαρκείας τοῦ βίου ἐπιρροὴν τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὡς ὄριον λαβὼν τὸ 70ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐπορίσθη, ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ βίου ἐστὶ παρὰ μὲν τοῖς

Κληρικοῖς	ἔτη 43
Γεωργοῖς	» 40
Ἀνωτέροις ὑπαλλήλοις	» 35
Ἐμπόροις	» 35
Στρατιωτικοῖς	» 32
Δικηγόροις	» 29
Καλλιτέχναις	» 28
Καθηγηταῖς	» 27
Ἰατροῖς	» 24

Οἱ ἄνδρες δὲ εἰσι μᾶλλον τῶν γυναικῶν μακρόβιοι.

Ἐξ Ἀμφίσης.

A. MANTZABINOS.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γερμανὸς τις ὠνόματι Χριστιανὸς Πιέρριος ἐδημοσίευσεν θρησκευτικὸν τι ποίημα ἐπιγραφόμενον Gristus Crucifixus (ὁ ἐσταυρωμένος Χριστὸς) περιέχον χιλίους περίπου στίχους, ἀπασαι δὲ αἱ λέξεις αὐτοῦ ἤρχοντο ἐκ τοῦ c οἶον

Currite castalides, Cristus commitante,
Concelebiatura cunctorum carmine certum.
Confugium conlapsorum concurrere cantus.

Γυνή τις ἐννενηκοντοῦτις ἔλεγεν εἰς τὸν Φοντενέλ ὅστις ἦτο 95 ἐτῶν «Ὁ θάνατος βεβαίως μᾶς ἐλησμόνησε». Σοῦτ! τῇ ἀπήντησεν ὁ Φοντενέλ θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ὁ Βοατοῦρ εἶπεν εὐλόγως: «Τὸ κάλλος εἶνε συστατικὴ ἐπιστολή τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις δίδει εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῆς».

Ἡρώτησαν τὸν Πῶπ τίνι τρόπῳ ἀπέκτισε τοσοῦτους φίλους; ἀπεκρίνατο «Διὰ τῶν ἐξῆς δύο ἀξιομάτων: Τὸ πᾶν εἶνε θανατόν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δίκαιον».

Ἐνῷ δύο ἐπαιζον τὸ πικιέτο ὁ εἰς παρετήρησε τῷ ἐτέρῳ ὅτι ἐσφαλμένως ἔγραψε 55 ἀντὶ 45. «Μὲ συγχωρεῖτε τῷ ἀπήντησεν οὗτος, ἡπατώμην. Τούναντίον, τῷ ἀντεπαρετήρησεν ὁ ἕτερος, δὲν εἴσθε ὑμεῖς οἵτινες ἡπατᾶσθε».

Διάδικός τις παρουσιάζεται παρὰ τινι περιφήμῳ δικηγόρῳ καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ ἀλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν του. «Ἡ ὑπόθεσίς σας εἶνε λαμπρά, τῷ ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ λυπούμαι διότι ἤλθατε ἄργά: σήμερον τὴν πρωίαν ἀνέλαβον νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἀντίδικόν σας». Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχω δίκαιον, τότε ἐκεῖνος ἔχει ἄδικον, εἶπεν ὁ διάδικος. «Τοῦτο θὰ τὸ ἴδωμεν εἰς τὸ δικαστήριον», ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος.»

Ἡ Κυρία de Lerigné ἔλεγε περὶ τῶν τὰ δευτερόλεπτα δεικνόντων ὥρολογίων, ὅτι δὲν τὰ ἡγάπα διότι τὴν ζωὴν εἰς πολὺ λεπτὰ τεμάχια διατέμνουσι.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΔΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον πῶς εἶχεν ὁ δυστυχὴς γέρων Michell ἐβάδιζεν ἡρέμα πρὸς τὸν τάφον. Ὁ ἱατρὸς Verneuil ἐπεσκέπτετο αὐτὸν καθ' ἐκάστην χωρὶς ἐν τούτοις νὰ δύναται νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ τὴν σθεννομένην ζωὴν. Τὴν ἐπαύριον τῶν ἀρραβῶνων του, ὁ νέος ἱατρὸς ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ σῶμα τὸν ναύτην. Ὁ γέρων ναύτης τὸν ὑπεδέχθη μετὰ μειδιήματος. Τόσον ἡγάπα τὸν Raoul ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγὰς του! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς γλυκειᾶς ἐπιρροῆς τοῦ νέου, ὁ ἀσθενὴς κατέστη κοινωνικώτερος καὶ αὐτοὶ δ' οἱ γείτονές του ἠδύναντο νὰ τὸν πλησιάζωσι τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ φοβῶνται κακὴν ὑποδοχὴν.

— Ἐχετε τὸ ἦθος πολὺ εὐχαρι σήμερον, ἱατρέ, εἶπεν εἰς

τὸν Raoul μετὰ τῆς οἰκειότητος, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὰς σχέσεις των.

— Διότι εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἀπεκρίθη ὁ κ. Verneuil.

— Τοῦτο μὲ ὑπερευχαριστεῖ, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον, καὶ ἂν δὲν τὸ θεωρεῖτε ἀδιακρίσιαν, ὅποια εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς εὐδαιμονίας σας;

Ὁ Raoul τῷ ἐδιηγήθη τότε πᾶν ὅ,τι συνέβη τὴν προτε-
ραίαν. Ἦτο ἀληθῶς παράδοξον νὰ βλέπῃ τις τὴν ἐμπιστο-
σύνην, ἥτις ἐβασίλευε μετὰ τῶν δύο τούτων προσώπων, δια-
φερόντων τοσούτον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέ-
σιν. Ἀλλ' εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀναμείνω πολὺν καιρὸν ὅπως
νυμφευθῶ, προσέθηκε μετὰ λύπης ὁ νέος.

— Ὅχι τόσον πολὺν, ὅσον νομίζετε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κι-
νῶν τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλεγε προφητεῖαν τινά.

— Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς ἀκούσῃ πάτερ Michel, ἀπεκρίθη ὁ
Raoul μετὰ προθυμίας.

— Θὰ δυνήθῃ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα; εἶπεν αἴφνης ὁ
ἀσθενὴς διὰ τόνου παρακλητικοῦ. Τοῦτο ᾔθελε μοὶ προξενή-
σαι μεγάλην εὐχαρίστησιν!

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ σᾶς ἐπισκε-
φθῇ, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὀλίγον ἐκπληκτος, ἐκ τῆς αἰτήσεως ταύ-
της. Αὕτη μοὶ ἐξέφερεν ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς γνωρίσῃ,
διότι ἡ μήτηρ μου τῇ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν.

— Εἰπέ πρὸς αὐτὴν παρακαλῶ, ἱατρὲ, ὅτι θέλω εἶσθαι
πολὺ εὐτυχής καὶ ὑπερήφανος ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς της.

Ὁ Raoul ἐξεπλήρωσε πιστῶς τὴν παραγγελίαν, ἂν καὶ τῷ
ἐφάνη ὀλίγον παράδοξος, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Μαγδα-
ληνὴ ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ γέροντος, ὅστις ἐν
τῷ ἅμα ἠγάπησε τὴν ὠραίαν κόρην, ἥτις εἶχε τὴν φωνὴν τό-
σον γλυκείαν, τὸ μειδίαμα τόσον χαρίεν, τὸ βᾶδισμα τόσον
ἐλαφρὸν καὶ διευθέτει τὰ προσκεφάλαιά του χωρὶς νὰ φαίνη-
ται ὅτι τὰ ἐγγίζει. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἠγάπησεν ἐπίσης διὰ
τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφε διὰ τὸν μνη-
στῆρα της, καὶ οὕτω συνεδέθησαν διὰ τῶν μᾶλλον φιλικῶν
σχέσεων, αἵτινες ἔχουσι βάσιν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγα-
θοεργίαν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαγδαληνὴ ἐπεσκέπτε-
το συνεχῶς τὸν γέροντα Michel, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ τῇ ὁμι-
λῇ περὶ Raoul καὶ τῇ διηγῇ τὴν πρώτην αὐτῶν συνάν-
τησιν.

— Ὁ Θεὸς τὸν ἀντήμειψεν ἤδη διὰ τὴν ἀγαθοεργίαν του
ἔλεγεν εἰς τὴν μνηστὴν τοῦ ἱατροῦ, ἐπειδὴ ἤρχισατε νὰ τὸν
ἀγαπᾶτε ἅμα ἐμάθατε ὅσα δι' ἐμὲ ἔκαμε· ἀλλ' ἴσως τῷ ἐπι-
φυλάσσεται εἰσέτι καὶ ἄλλη τις ἀμοιβή.

— Δεσποινὶς εἶπε πρῶϊαν τινα, εὐρισχόμενος μόνος μετὰ
τῆς Μαγδαληνῆς, ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ζητήσω μεγάλην τινα
χάριν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.

— Θαρρεῖτε πάντοτε, πάτερ Michel, ἀπεκρίθη μειδιῶσα
ἡ δεσποινὶς, θὰ εἶμαι λίαν εὐτυχής ἂν δύναμαι νὰ σᾶς εὐ-
χαριστήσω ὅπως δήποτε.

— Θὰ ἀποθάνω ἐντὸς ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, διὰ φω-
νῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως καὶ ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω εἰς

ὑμᾶς καὶ τὸν κ. Raoul μικρὸν ἐνθύμημα. Ἀνέγνωσα ἐν τῇ
ἐφημερίδι ἣν ὁ κ. Ἱατρὸς ἔχει τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ φέρῃ
καθ' ἐκάστην, ὅτι προετοιμάζουσι τὴν ἐκκύβευσιν λαχείου τι-
νός, οὗτινος ὁ πρῶτος ἀριθμὸς θέλει κερδίσῃ πεντακοσίας χι-
λιάδας δραχμὰς, ὅθεν παρεκάλεσα ἓνα τῶν γειτόνων μου νὰ
μοὶ ἀγοράσῃ δέκα ἀριθμούς. Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι δὲν ἠγό-
ρασα τούτους δι' ἐμὲ, ἀλλ' ἵνα προσφέρω αὐτοὺς εἰς ὑμᾶς καὶ
τὸν κ. Raoul, ἵσως τις ἐξ αὐτῶν καταστήσῃ ὑμᾶς εὐτυχεῖς!
δέχεσθε τούτους;

Ἡ ἀφελὴς σκέψις ὑφ' ἧς ἐνεπνέετο ὁ προστατευόμενος τοῦ
Raoul συνεκίνησε ζωηρῶς τὴν νέαν, ὅθεν, ἂν καὶ δὲν ἀπέδιδεν
εἰς τὰ γραμμάτια ταῦτα τὴν σπουδαιότητα, τοῦ γέροντος,
δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ δυσαρεστήσῃ αὐτὸν ἀποποιουμένη
τὴν ἐκούσίαν ταύτην προσφοράν, προερχομένην προφανῶς ἐξ
αἰσθημάτων θερμῆς καὶ εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης. Αὕτη λοι-
πὸν ἀπήντησεν:

— Δέχομαι, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τοῦ κ. Raoul
καὶ ἐμοῦ.

Ἐπλησίαζεν ὁ Μάρτιος μὴν καὶ ἡ ὑγεία τοῦ γέροντος ναύτου
κατέρρεεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν
ὥραν τῆς ἐπισκέψεώς του, ὁ ἱατρὸς Verneuil εὗρε τὸ δωμά-
τιον τοῦ ἀσθενοῦς πλήρες ἀνθρώπων. Ὁ δυστυχὴς Michel εὐ-
ρίσκετο ἐν ἀγωνίᾳ· βλέπων δὲ εἰσερχόμενον τὸν εὐεργέτην του
δι' ὑπερτάτης δυνάμεως ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τῷ
ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ.

Ἱατρὲ, ἐτραύλισε εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς ὑμῶν πε-
ριποιήσεις, εὐχομαι ὑμᾶς ὡς καὶ τὴν μνηστὴν σας... μὴ λη-
σμονῆτε... τὸ λαχεῖον... σήμερον... καὶ μετὰ τινὰς
στιγμὰς ὁ γέρον ἐξέπνευσεν. Ὁ Raoul ἐξετέλεσεν ὅλας τὰς
διατυπώσεις χορηγήσεως συνάμα καὶ τὰς τῆς κηδείας δαπάνας.
Αὕτη δὲ ἡ μήτηρ του διενυκτέρευσε παρὰ τῷ θανάτῳ μετὰ
τινος γείτονος. Τὴν ἐπαύριον ἀφοῦ συνώδευσαν τὸν γέροντα ναύ-
την εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὁ Raoul ἐπέστρεψεν
εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θανόντος ἔνθα ἡ μήτηρ του ἠσχολήτο
εἰς τὸ νὰ διανείμῃ τοῖς μᾶλλον πτωχοῖς τῆς οἰκίας τὰ ὀλίγα
ἐνδύματα τοῦ γέροντος· οὗτος ἔλεγε συχνάκις ὅτι οὐδένα
εἶχε συγγενῇ εἰς τὸν κόσμον, ἥτο λοιπὸν δίκαιον νὰ διαμοι-
ρασθῶσι τὴν ταπεινὴν του κληρονομίαν μετὰ τῶν ἐκείνοι,
οἵτινες ἐδείχθησαν ὠφελίμοι πρὸς αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ἦτε
μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐπορεύθησαν εἰς τοῦ κ. Trefort. Ὁ Raoul
διηγῇ εἰς τὴν συγκεκινημένην μνηστὴν του τὰς τελευταίας
στιγμὰς τοῦ ταπεινοῦ φίλου του καὶ ἐνθυμούμενος τὰς παρα-
δόξους λέξεις τοῦ θνήσκοντος. Μὴ λησμονήσητε... τὸ λα-
χεῖον... σήμερον... ἀνεκοίνωσε τὴν ἐκπληξίν του εἰς τὴν
Μαγδαληνὴν. Ἐκείνη δὲ ὀλιγότερον τοῦ μνηστῆρος της ἐκ-
πλαγεῖσα, ἐξηγήθη εἰς αὐτὸν τότε διὰ πρώτην φοράν περὶ
τοῦ δώρου τοῦ γέροντος Michel, ὅπερ ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἄ-
γνωστον τῷ Raoul μέχρις τῆς ἡμέρας τῆς ἐκκυβέσεως.

Λαβόντες δὲ ὁ μὲν κ. Verneuil τὴν ἐφημερίδα ἐκ τοῦ θυλα-
κίου του, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ τὰ γραμμάτια ἐκ τοῦ κανίστρου

τῆς ἐργασίας της, ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσι ἀμφοτέρω τὸν κα-
τάλογον τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν. Ὁ κατάλογος εὕρισκετο
εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἀμφοτέρω δὲ συγκεκινημένοι ἐκ τινος
προαισθήματος, ἤρχισαν τὴν ἐξελέγξιν τῶν γραμματίων των.
Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦτο μακρά· ὤφειλον νὰ σταματήσωσιν εἰς τὸν
δεύτερον ἀριθμὸν αἱ εὐχαὶ τοῦ καλοῦ ναύτου παρήγαγον τοὺς
καρπούς των. Ὁ Raoul καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐκέρδησαν τὸ
λαχεῖον τῶν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξ ὧν τούτων τῶν εὐγνωμόνων καρ-
διῶν ὑψώθησαν πολλοὶ ἐνθερμοὶ δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο ὁ εὐεργέτης τοῦ Raoul, ἀφοῦ
πρότερον ὑπῆρξεν ὁ προστατευόμενός του.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ γάμος τοῦ ἱατροῦ Vernacil μετὰ τῆς δε-
σποινίδος Tréfort ἐτελεῖτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν φί-
λων των, οἵτινες ἐθαύμαζον εἰλικρινῶς τὸ ὡραῖον τοῦτο ζευ-
γος, καὶ ἠύχοντο ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγαθοῦ Michel, πρὸς ἣν ὁ Raoul ἀνήγειρεν
ἀπλοῦν ἀλλὰ κομψὸν μνημεῖον ἐκ λίθου, θὰ εὐχαριστεῖτο βλέ-
πουσα περαιωθεῖσαν τὴν ἔνωσην ταύτην, δι' ἣν ἐπὶ τοσοῦτον
συνετέλεσε.

Τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐσπέραν τῶν γάμων των οἱ νεόνυμφοι ἀνε-
χώρησαν διὰ Νίκαιαν.

Εὐχρηθῶμεν λοιπὸν αὐτοῖς τὰς ὅσον οἶον τε ὀλιγοτέρας ἐν
τῷ βίῳ δοκιμασίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ

(Εἰς ἡμέραν ἀσθενείας).

Α'.

Σὺ, ποῦσαι μάνα, ἀδελφός, πατέρας καὶ θεός μου,
Γλυκύτατέ μου· Ἰησοῦ, σὺ γέγονε βοηθός μου·
Βάλλε τὸ χέρι τ' ἄγιο στὸν ἔρημο ἀπάνω,
Μὴ θέλῃς, μὴ στῆς ξενιτειᾶς τὸ στρῶμα νὰ 'πεθάνω
Μορᾶχος, δλομόταχος, χωρὶς νὰ μοῦ κρατοῦνε
Τὴν κουρασμένη κεφαλὴ καρδιαῖς ποῦ μ' ἀγαποῦνε·
Χωρὶς νὰ ἦναι γύρω μου, κοντά, πολὺ κοντά μου,
'Ἡ μάνα, ἡ γυναικᾶ μου, τ' ἀδέλφια, τὰ παιδιὰ μου.
Μ' ἀνίσως πρέπει στὴ νυχτιὰ τὰ μάτια μου νὰ κλείσω,
'Ολίγο δόσε μου καιρὸ, λίγο καιρὸ ἀκόμα
Νὰ πᾶω στῆς Πατρίδος μου τὴ γῆ νὰ ξεψυχήσω
Καὶ νὰ μὲ θάψουν σ' ἄγιο, ἀγαπημένο χῶμα.
'Ἐχει λιγώτερη ἐκεῖ ὁ χάρος φαρμακάδα·
Τὸ κλῆμα τὸν ἡμέρεψε, τοῦ πῆρε τὴν πικράδα...
'Ο χάρος, χάρος εἶν' ἐδῶ· ἄγριος, μαῦρος, σκύλος·
'Ἐκεῖ, ἀγγελικὸ φτερό, γλυκὸ ταξίδι, φίλος!

Β'.

Νὰ μὴ τὸ δώσ' ἡ χάρις Σου, ποτὲ νὰ μὴ τὸ δώσῃ
Στὸ χῶμ' αὐτὸ τὸ ἄξερο τὸ σῶμά μου νὰ λυώσῃ!

Νὰ λυώσῃ! Ἀνώνυμε ἐδῶ ποτὲ; βρυκολακιάζου·
'Ὅταν ξεθάπτουν τὰ κορμιὰ, κορμιὰ πετρεῖα βγάζουν.
'Ὅχι, Χριστέ· δὲν ἔκαμα τόσο μεγάλο κρῖμα
'Ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ θάψουν· θέλω τῆς γῆς μου χῶμα.
Δὲν ἦναι κοιμητῆρι ἐκεῖ, οὐδὲ τὸ μνημα, μνημα·
Ἔναι ἀγάπης δειρο σὲ μυρισμένο στρῶμα,
Κούρια, ποῦ ἐλπίδα ἀκοίμητη βουθὰ μᾶς ρανουρίζει
Καὶ τ' οὐρανοῦ ἀμυγδαλιὰ ποῦ μέσ' τῇ γῇ ἀνθίζει...

Γ'.

'Ἐκεῖ, Χριστέ μου· στῆς στοργῆς ρά σθῆσω τὴν ἀγκάλῃ
Κ' εἰς χῶματα συγγενικὰ νὰ βάλλουν τὸ κορμί μου·
Νὰ ἔχω τοῦ πατέρα μου τὰ στήθια προσκεφάλι,
Τὴν ἀδελφὴ μου συντροφιά, στὸν κόλπο τὸ παιδί μου.
Ν' ἄχω τριγύρω φίλους μου κι' ἀπάνω μου λουλούδια,
Βασιλικὸ, τριαντάφυλλα καὶ ἀηδοιοῦ τραγούδια!
Κι' ἀκόμη ἀσπρο σάβαρο τὴ φουστανέλλα ν' ἄχω,
Γιατί, γιατί μ' ἐγέννησες κ' ἐμένα φουστανέλλα·
Μοῦ πρέπει νὰ μὲ θάψουν σὲ χῶμα Τουρκομάχο,
Στὸ πλάϊ τοῦ Νικηταροῦ, στὸ πλάϊ τοῦ Τσαβέλλα!
'Ὅχι γιατί τῆς λύρας μου οἱ στεναγμοὶ ἀξίζουν,
'Ἀλλὰ γιατί τοὺς ἀγαπῶ κ' ἐκεῖνοι τὸ γρωρίζουν...

Δ'.

Μέσ' στὴν ἀτέλειωτη νυχτιὰ θὰ ἔχωμε καρδῆλι
Καὶ φῶτα τ' ἄρματά τους,
Καὶ στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα θ' ἀνοίγουνε τὰ χεῖλη
Καὶ θὰ μοῦ λὲρ ταῖς μάχαις τους, τὴ δόξα, τὰ παλῆά τους.
Καὶ ὅταν Ἐθαγγελισμοῦ ἡμέρα ξημερώνει
Κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρίνου του καὶ πάλι μᾶς σηκώνει,
Θὰ τραγουδῶ τὴν Λειτουργιὰ ποῦ δώσαν τ' ἄρματά τους,
Καὶ τὸ Σταυρό Σου θὰ φιλῶ ἀπάνω στὰ σπαθιά τους!

*Ἐγγραφον ἐν Ταϊρανίῳ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1882.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τῷ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤῷ ΠΟΙΗΤῇ

καὶ συμπαθεστάτῳ μοι φίλῳ Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤῇ

Α'.

'Ακρίτῳ μου σχίζε τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου,
'Ἡ νύξ τῇ μου σοὶ δίδει ἰστία ὡς πετρά,
Καὶ ὁ λιμὴν αἶν ἦναι μακράν, τιῶ μέλλοντός μου
'Ἡ μάγος σ' ἐνθαρρύνει ἐλπίς, καὶ ἡ χαρά.

'Ἀν πρὸς στιγμὴν τὸν πλοῦν σου ἀντίπνοοι κωλύουν,
Κι' αἰφνῆδιοι σπυλάδες σκληρῶς σὲ ἀπειλοῦν,
Καὶ εἰς βουρὰ ἀγρίων κυμάτων σὲ κωλύουν
Σὺ βάδιζ' ἀγερόχως τῶν πόθων σου τὸν πλοῦν.

'Ἴδον ὡς πολικόν σου θὰ ἔχῃς τὴν φιλίαν,
Λιμένα σου τὴν δόξαν, σκοπὸν σου τὴν τιμὴν·
'Αψήφει πᾶσαν σκέψιν καὶ γνώμην ἐναντίαν
Τῆς μοίρας τὴν μαρίαν τῆς τύχης τὴν στιγμὴν.